

PROSBA

Martin Sekera (Praha)

V roce 2012 jsem v tomto časopise drobně připomněl, co paní dr. Helga Turková vložila Knihovně Národního muzea jako kód do její „životní úrovně“ v době, kdy byla knihovní ředitelkou a přímo ovlivňovala to, v jaké atmosféře a profesionálním naladění budou kolegyně a kolegové pracovat. Tehdejší noticka se jmenovala *O důvěře* a oceňoval jsem tím, že paní ředitelka tento aspekt dobrého soužití mezi lidmi v naší knihovně pěstovala. A já jsem na něj mohl posléze jako ředitel navázat.

Po deseti letech to připomínám, protože důvěra se ukazuje být v dnešním světě stále více nedostatkovou hodnotou. Nelze ji koupit, ale směnit ano: důvěra za důvěru se říká. A navazují tedy přímo a s důvěrou, že budu paní ředitelkou vyslyšen. Člověk, který tak dlouho působil v exkluzivním prostředí Národního muzea, který měl a má tolik zajímavých přátel a známých díky své společensky otevřené povaze a schopnosti být pro jiné zajímavým a mnohokrát i *důvěrným*, takový člověk hodně pamatuje. A je-li v slušné fyzické síle, což paní ředitelka chvála Bohu je, měl by nám – mladším, mladým a nejmladším zprostředkovat své poznání a názor na svět, který zažil a v mezích svého působení důvěrněji

také poznal. Měl by napsat své vzpomínky na „svět včerejška“ a snad i na svět dneška. „Vzpomínkami na budoucnost“ otravovat paní ředitelku nechci, muzeum nepěstuje pofiderní záhadologii ve svém programu.

Ale když významní dlouholetí pracovníci muzejní nebudou po sobě zanechávat kultivovaně sepsaná svědectví o tom, co v muzeu i mimo něj ve svých dobách zažili, nebudou fixovat události ze své paměti do textu psaného nebo alespoň namluveného, bude obraz minulosti Národního muzea ochuzen a odkázán jen na informace a fakta uchovaná v pramenech muzejního archivu. A ty jsou ve většině úřední a strohé. Někomu, kdo bude opět za dvacet třicet padesát a více let psát o muzejní minulosti, by takové subjektivní svědectví přišlo vhod. Jinak si bude možná lámat hlavu, proč si zrovna muzejní knihovníci tu důvěru mezi sebou tak hýčkali a jak to dělali. Nezanecháme-li po sobě vzpomínky, můžeme tím vzbudit záhady. A vzpomínky dnes píše kdekjaká celebritka z povrchu a banalit mediálního konzumu. Potřebujeme také vzpomínky a paměť profesní, knihovnickou, muzejní. Paní doktorko, prosím...